

2. Андрущак О. Тролінг, хейтерство, кібербулінг – що це таке і «з чим його їдять»? І чи «їдять» взагалі? URL: <https://ij.ogo.ua/ya-zhurnalist/troling-heysterstvo-kiberbuling-shho-tse-take-z-chim-yogo-yidyat-chi-yidyat-vzagali/> (дата звернення 05.03.2025)

3. Myroslava Chesakova, Karina Bortun, Viktoriia Lohvynenko, Valerii Molotai and Nataliia Tymoshyk. Enhancing Social Protection Policy for Internally Displaced Persons in the Context of War. vol.21.2023. available at: <https://refpress.org/ref-vol21-a105/>

4. Bortun, K., Chekaliuk, V., Kravchenko, O., et al., 2024. Detection of Typical Aggressive Lexical Markers through Authorisation of Publicistic Texts. Forum for Linguistic Studies. 6(6): 172–183. DOI: <https://doi.org/10.30564/fls.v6i6.7051>

Руска Анна Андріївна

здобувач ступеня вищої освіти бакалавр 403 н.г. «Право» ННІПП НАВС

Науковий керівник:

Старицька Ольга Олексіївна,

провідний науковий співробітник науково-дослідної лабораторії з проблем державотворення та правозастосування навчально-правового інституту права та психології НАВС, кандидат юридичних наук, доцент

ВПЛИВ ЦИФРОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ НА РЕАЛІЗАЦІЮ ФУНКЦІЙ ДЕРЖАВИ

Сучасний процес інформатизації суспільства зумовлює необхідність застосування цифрових технологій не лише для особистих потреб, а й для розвитку цифрових технологій у державному управлінні. Швидкий розвиток інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ) став поштовхом глобальних змін у суспільстві, політиці та економіці. Діджиталізація охоплює майже всі сфери діяльності держави, впливаючи на спосіб реалізації її основних функцій – політичних, економічних, соціальних, оборонних тощо [1].

Водночас широке впровадження цифрових технологій у сфері управління супроводжується додатковими викликами та загрозами, що впливають із їхніх можливостей. Серед них – блокування діяльності органів влади, несанкціонований доступ до персональних даних, збережених в електронних системах, а також інші форми кіберзлочинності. Тому ефективне застосування цифрових технологій у публічному управлінні потребує дотримання низки важливих умов [2].

Основні напрями впровадження цифрових технологій є:

1. Електронне урядування. Це комплекс заходів, що передбачає використання ІКТ у діяльності органів влади, з метою підвищення ефективності та прозорості управління. Приклади: електронний документообіг, портали публічних послуг, електронна демократія.

2. Електронні сервіси для громадян. Онлайн-реєстрація бізнесу, електронні рецепти, цифрові посвідчення – усе це покращує доступ до послуг та зменшує корупційні ризики [3].

3. Відкриті дані. Публікація державних даних сприяє громадському моніторингу та підзвітності влади.

4. Кібербезпека. На тлі зростаючих загроз (кібератак, дезінформації) розбудова системи кіберзахисту стає стратегічним завданням держави.

Основним принципом цифровізації та інформатизації є покращення процесів життєдіяльності людини, суспільства та нації за допомогою сучасних технологій в умовах розвитку держави. Інтеграція, зростання та вдосконалення інформаційних технологій та комунікацій змінюють нашу економіку та суспільство. Традиційні економічні процеси набувають сучасних способів взаємозв'язку у цифрових реаліях [4].

Цифрові технології у в свою чергу мають низку переваг, оскільки автоматизація процесів дозволяє зменшити навантаження на державних службовців і прискорити ухвалення рішень, а відкриті дані й електронні платформи забезпечують контроль з боку громадян. Онлайн-платформи для подання податкових декларацій, заявок на отримання дозволів та надання державних послуг не лише підвищують ефективність, але й покращують доступність для громадськості. Інтеграція цифрових технологій у практику управління означає перехід до більш чутливої та орієнтованої на громадян моделі управління. Миттєва цифрова комунікація дозволяє здійснювати взаємодію в реальному часі, перетворюючи політичний діалог на динамічний і безперервний процес, а не на разову подію. Цифрова епоха відкрила шлях до формування політики, що базується на аналізі реальних даних.

В Україні активно впроваджуються технології електронного врядування, які забезпечують взаємодію між громадянами та органами влади, підвищуючи прозорість, підзвітність і доступність державних послуг [5].

Хоча цифровізація має великий потенціал, її впровадження в Україні стикається з низкою перешкод. Однією з основних є нерівномірний доступ до цифрових технологій у різних регіонах країни. Великі міста активно впроваджують інновації, тоді як сільські території та віддалені населені пункти часто не мають доступу до швидкісного інтернету та основних цифрових сервісів. Такий дисбаланс зменшує можливості громадян користуватись цифровими платформами для участі в суспільному житті. Ще однією суттєвою проблемою є недостатній рівень цифрової грамотності. Люди похилого віку та представники соціально вразливих груп часто не володіють необхідними навичками для ефективного користування цифровими технологіями, що ускладнює їхню участь у прийнятті рішень і поглиблює соціальну ізоляцію.

Отже, можна зробити висновок, що подальший розвиток цифровізації в Україні має базуватися на впровадженні та вдосконаленні освітніх заходів, які підвищують рівень цифрової грамотності та сприяють залученню громадян до використання цифрових інструментів, оскільки вони відкривають значні можливості для покращення управлінських процесів, посилення демократії та економічного розвитку [5]. Однак держава має враховувати ризики та

забезпечувати не лише впровадження ІКТ, а й їхню безпечну й справедливу інтеграцію у суспільне життя.

Список використаної літератури:

1. Кармазіна, М. С. (2019). Цифровізація суспільства: виклики і ризики. Державне управління: теорія та практика, 2, 25–33.
2. Берназюк О. (2019). Роль та місце цифрових технологій у сфері публічного управління, 166-169.
3. Janssen, M., & van der Voort, H. (2016). Adaptive governance: Towards a stable, accountable and responsive government. Government Information Quarterly, 33(1), 143–152.
4. Соколова Г. Деякі аспекти розвитку цифрової економіки в Україні. Економічний вісник. 2018.№ 1(51). С. 92–95.
5. Міністерство цифрової трансформації України. Портал «Дія». URL: <https://diia.gov.ua> (дата звернення: 06.05.2025).

Семенов Віктор Васильович

доцент кафедри криміналістики ННПП НАВС, кандидат юридичних наук,
доцент

Янченко Анастасія Олександрівна

здобувач ступеня вищої освіти бакалавр 401 н.г. «Право» ННПП НАВС

РОЛЬ КРИМІНАЛІСТИЧНИХ ЕКСПЕРТИЗ У РОЗСЛІДУВАННІ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ, ПЕРЕДБАЧЕНИХ Ч.4 СТ. 152 КК УКРАЇНИ

Розкриття кримінального правопорушення безпосередньо залежить від повного та об'єктивного встановлення всіх обставин відповідного кримінального правопорушення, яке перебуває у процесі розслідування, а також від встановлення осіб, причетних до його вчинення. Важливість встановлення обставин, що підлягають доказуванню, підкреслюється у працях науковців. Для ефективного та цілеспрямованого розслідування слідчий повинен уявити собі, які саме фактичні обставини розслідуваної події необхідно з'ясувати та у яких межах вони повинні бути встановлені. Відповідно до статті 64 Кримінального процесуального кодексу України до обставин, що підлягають доказуванню у кримінальному провадженні, належать: подія кримінального правопорушення, включаючи час, місце, спосіб та інші обставини його вчинення; винність обвинуваченого у вчиненні кримінального правопорушення, а також мотиви його дій; обставини, що впливають на ступінь тяжкості кримінального правопорушення, характеристики особи обвинуваченого, обставини, які пом'якшують або обтяжують відповідальність; характер і розмір заподіяної шкоди, а також витрати, пов'язані зі стаціонарним лікуванням потерпілого від протиправного діяння [2].